

В России на волне борьбы с импортной низкопробной анимационной продукцией чиновники, руководящие культурой страны под видом борьбы с аморальностью наложили запрет на такие детские мультфильмы, как «Ну, погоди!», «Чебурашка и Крокодил Гена», фильм «Приключения Тома Сойера» (за «пропаганду бродяжничества»). Убеждены, что неразумно запрещать старые добрые мультфильмы, пропагандирующие элементарные нравственные чувства, и при этом тиражировать на экране и в сознании ребенка анимационные миры, населённые уродливыми героями с деформированными, окрашенными в неестественные цвета «лицами» и телами и являющиеся частью коммерческой машины, операторы которой руководствуются только соображениями прибыли и коммерческой целесообразности. Но следует учитывать специфику детского восприятия телевизионной реальности в зависимости от возраста, восприимчивость прежде всего к гедонистической функции искусства, неразличение нравственных понятий и ценностей до достижения определенного уровня восприятия реальности в целом.

Стецюк А.
НТУ «ХПИ»

МОЄ РІДНЕ МІСТО – ОДЕСА

Мало є в Україні населених пунктів, які б за короткий проміжок часу досягли такого високого рівня економічного розвитку й набули б такої багатоті – і найголовніше – настільки індивідуальної культурної спадщини.

Одеса – молоде місто, яке недавно відсвяткувало своє офіційне двохсотріччя, хоча ця частина Північного Причорномор'я заселена була задовго до Різдва Христового (скіфи, кіммерійці, сармати, давні греки...). Уже в I тисячолітті нашої ери залишили тут свій слід гуни, авари, печеніги й половці. Після них на цій землі панували татари, яких на короткий проміжок часу вибиває з насиджених місць Велике князівство Литовське. Саме за Литви на берегах Хаджибейського лиману постає перша фортеця Качибей. З другої половини XV ст. усе Північне Причорномор'я переходить під турецький контроль, а в XVIII ст. поруч зі зруйнованими укріп-

леннями Качибею зводять фортецю, яка отримала назву Ені Дуня (Новий Світ) і мала на озброєнні 12 гармат та гарнізон у 300 багнетів.

У вересні 1789 р. цю фортецю за підтримки українських козаків – отаманів Головатого й Чепіги – здобувають у турків російські війська генерала Гудовича та віце-адмірала Де Рибаса. Після закінчення військових дій між Росією й Туреччиною підписано Ясський мирний договір (1791), за яким Росія отримала причорноморські землі між Дністром та Південним Бугом. Уже влітку 1793 р., використовуючи укріплення Хаджибею та Ені Дуня, починають будувати нову фортецю, яка, за задумом фортифікатора Франца Де Волана, мала відповідати останнім вимогам військової науки. Спорудження нових укріплень завершено у вересні 1795 р. Того ж року (1795) Хаджибей перейменовано на Одесу, і цей рік вважають датою заснування міста. Нову назву місто, імовірно, одержало від давньогрецького поселення Одессос, розташованого на узбережжі Чорного моря.

1803 року в місті починає працювати перший комерційний банк, а 1808 року зводять першу церкву, освячену як церква Св. Трійці. 1809 року починає діяти перший міський театр. Інтенсивно забудовують місто й облаштовують морський порт, завершують будівництво однієї з найкрасивіших споруд молоді Одеси – палацу Потоцьких (1810, нині Одеський художній музей).

1817 року, за часів генерал-губернаторства А. Ланжерона, царським указом Одесі надано статусу порто-франко (від італійського *portofranco* – вільна гавань) – це порт, що не належить до митної території власної держави й користується правом безмитного ввезення чи вивезення товарів і вантажів. Гроші такий порт заробляє за оброблення та зберігання вантажу (надзвичайно вигідна справа). У Російській імперії такий статус, крім Одеси, мали лише порти Владивосток і Батумі, але першою була саме Одеса.

У роки Другої світової війни Одеса протягом 73 днів стримувала гітлерівські війська, за що пізніше здобула звання міста-героя.

Після війни в Одесі, крім промисловості, інтенсивно розвивається курортна галузь. Завдяки своїм мешканцям місто стає столицею гумору: відома «Одеська гуморина» проводилася уже 35 разів!